

מסורת הש"ס

- (א) [לקמן עמוד ע"ג ע"ט]
- (ב) [מדרש לה. א] (ג) [לעיל
- כא:] (ד) אטעווס נמי. כ"ל
- רש"י: (ה) מדרש לה. ע"ט,
- (ו) הרשב"ע מ"ו, (ז) [ע"ב],
- (ח) וויקרא פרק ט"ו,
- (ט) [ויקרא ה].

גהות הב"פ

- (א) ג"ה שלא אוכל עפר
- ואכל נכמה מפשוט עד
- כ"ל: (ב) תוס' ד"ה אל
- וכו דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בביא דרבא ההו
 בני בנשבע שלא אוכל
 עפר. ודחי כי קא אמרין
 לדיבא אכילה בפתוח
 מבזית במידי דבר אכילה
 הוא עפר לאו בר אכילה
 הוא: אמר להו ר' עקיבא
 היכן מצינו במדבר ומביא
 קרבן שזה מדבר ומביא
 קרבן. ואקשינן והרי דתני
 לדברי ר' עקיבא דתני
 בתליתא כריתות בחוטפתא
 המגדף ר' עקיבא מחייב
 קרבן שנאמר בו כרת כו'.
 ודחי' שאני מגדף ומדבר
 וחוטא הוא. כי קאמרי
 מדבר ואוסר עצמו:
 ואקשינן והרי נזיר כיון
 דאמר הריני נזיר נאפר
 ביין ובטומאה ובתלית
 ומביא קרבן. ודחי' שאני
 נזיר ולא מייית קרבן אלא
 לאשרווי ליה אסוריה.
 כי קאמר דמייית קרבן
 אבוריה קאמרין: ולא
 והרי הקדש דאיברוא
 נאפר והתנתן ממנו חיוב
 קרבן. ודחי' שאני הקדש
 לדלולי עלמא אסוריה
 שיה מה שאין כן
 בשבועות: והרי קונמות
 פ"י האומר קונם ככר
 ודחי' קטברי
 רבנן אין מעילה בקונמות
 כלומר המעל בקונמות
 לא מייית קרבן: אמר
 רבא מחלוקת ר' עקיבא
 וחכמים בסתם. אבל
 במפרש שבועותו דברי
 הכל כל שהוא. והני
 מילי בנשבע באכילה
 אבל נשבע שלא אטעום
 דברי הכל בר פסא
 חיוב. אמר רב פפא
 מחלוקת בשבועות אבל
 בקונמות כיון דלא מדר
 שנא דאכילה דברי הכל
 בכל שהוא דכבריה דמי:
 וארובינן עליה. והתני שני
 קונמות מצטרפין שתי
 שבועות אין מצטרפין.
 ר' מאיר אומר קונמות
 מצטרפות. פ"י האומר
 קונם בשר זה עלי ופת
 זה עלי כזית משניהם
 שז"ה והאוכל את
 אכל נשבע. עליוהן אין
 מצטרפין. ואקשינן אם
 הקונמות חייבין עליוהן בכל
 שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה במשך זה
 ומפת זו עלי קונם. וכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכזית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כב.

עין משפט
גר מצוה

סיפושט כו'. מדקמני מתני' [יט:] היכן מלניו כו' אלמא צעפר נמי צבית
בעינן: כי קאמרין. היכן מלניו כו' צמדי דבר אכילה קאמרין:
והרי קונמוס. האומר קונם ככר זו עלי אוסר עצמו בכל שהוא
שזה כלקמן: כמפרש דמי. לפי שאינו מוכיר זה שם אכילה כל
 שהוא קאמר: **והרי מגדף.** מצדך
 את השם דפליגי רבי עקיבא דלרצנן
 צכריתות (דף י.) ואמר מגדף מציא
 קרבן: **והרי נזיר.** שמדבר ואוסר
 צדורו ומציא קרבן ציוס תגלחמו:
על דבורו. שהחליף דבורו: **והרי**
הקדש. שמדבר ואוסר צדורו את
 שהוא מקדש ואם החליף דבורו
 ונהנה ממנו מציא קרבן מעילה:
והרי קונמוס. שלא אסרה אלא עליו
 ואם אכל ממנו קס"ד דמציא קרבן
 מעילה שהקונם לשון הקדש הוא:
אין מעילה בקונמוס. ללא קרינן ציה
 מקדשי ה' (ויקרא ה) ששרי מוליך הוא
 אכל כל אדם: **מהו דסימא אטעום**
נמי. לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי
 נטעום מידי: **קונמוס כיון דלא**
מדבר שום אכילה דמפרש דמי
גרסינן: שני קונמוס. שתי ככרות
 שחכרן עליו צקונם: **מטרפין.** מעט
 מזה ומעט מזה לכזית: **שתי שבועות.**
 שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין**
מטרפוס. ולקמן מפרש טעמא.
 והשתא סלקא דעמיה לפי שהוכר
 שם אכילה על זו ושם אכילה על זו:
אמאי אין מטרפוס. הרי על שתיהן
 הוכר שם אכילה אחת: **מסוך**
שחלוקות לחטאות. מתוך ששתי

והרי מגדף. ה"נ הוה מני למפרך משבועת העדות והא
 דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קבועה מיימי:
והרי הקדש. תימא מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן
 מלניו מדבר ומציא קרבן על דבורו צלא שום מעשה שזה
 מדבר ומציא קרבן צלא שום מעשה
 כגון שבעה שאוכל ולא אכל אכל
 הקדש מציא קרבן על מה שאכל
 שעשה מעשה: **אבל** בקונמות
 דברי הב"ב ב"ב שהוא. תימא דחמיר
 קונם מהקדש (י) ואיכו גופיה לא
 אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש
 צני שזה פרוטה: **מתוך** שהלוקות
 דחטאות אין מצטרפין. פי' צקונטרס
 אצל קונמות אס נהנה וחוזר ונהנה
 צהעלם אחד חדא הוא דמייחייב
 דכולה חדא מעילה היא כדתנן זירף
 את המעילה לזמן מרובה ואין נראה
 להניח ראיה משם דהתם לתומא
 תנן ליה שאם נהנה מחזי פרוטה
 וחוזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה
 מנטרף כחילו נהנה כל הפרוטה
 צצת אחת ולא היה צריך לפרש אלא
 דלענין חטאת חלוקה משום דחמיצ
 (ויקרא ה) לאחת מאלה אצל גבי
 מעילה לא חמיצ הכי: **רבינא אמר**
כי קאמר רב פפא למלכות כו'.
 לרצינא נמי טעמא דרצנן דרצנ
 פנחס דמסיק צסמוך וצא רצינא
 לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון
 דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא
 לדצריהס דרצנן קאמר להו דקאמר
 צסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי
 מאיר לרצנן צההיא צצרייתא דמייתי
 מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין
 שבועות לקונמות וצין קונמות
 לצבועות לא טעי מתא:

כא א ב מיי פ"ד מהל'
 שבועות הלכה א ב
 סגנו לאין רמא טושיע
 י"ד פי' רלח טעף א:
כב ג מיי פ"ח מהל'
 מדרס הל' ה סגנו
 לאין רמא טושיע י"ד פי'
 רמא טעף [טז] י:
כג ד מיי שם הלכה ו
 סגנו שם:
כד ה מיי פ"ד מהל'
 שבועות הלכה ח:
כה ו מיי פ"ח מהל'
 מדרס הלכה ו סגנו שם
 ועיין בהשגות וצ"מ:
כו ז מיי פ"ד מהל'
 שבועות הל' ח סגנו
 לאין רמא:
כז ח ט מיי פ"ד מהל'
 מעילה הלכה ט:

מפרש נמי בכריה דמי.
 פשוט דשטובה ככריה
 בשאר אפרכין למי, כריה
 טעמא זמא משום דחשיבא,
 מפרש נמי איכו חשכנה
 דלפסיה עליה (לעיל כא).
 ככר זו הקדש. שאמר
 בשלשן הקדש ובלשן קונם
 והוא הדין נמי לא אמרה
 אלא בשלשן קונם (מדרס
 לה. ג' לר"מ שם) קונם ככר
 זה הקדש. בין הוא בין
 חבירו מעל. שרי
 הקדש פסח אכילי גלמא
 (שם). לפיכך. יואיל ויש
 זה מעילה. יש לה
 בשלשן הקדש ובלשן קונם
 וזו עלי הקדש. כיון
 שהיא מעל, עליה דעיה
 שויה הקדש, הוא מעל.
 אם אכל מצינ לשלשן,
 חבירו לא מעל. דלא
 אקרי אלא על עצמו וצני
 פסוהו ויו חלולין (שם).
 לפיכך אין לה פדיון.
 שהוא עמנו אין יכול
 לפדותו לעולם שרי אמר
 על, ולא על אחר, ואמר
 אין יכול לעולם צה (שם).

מוסף רש"י

מפרש נמי בכריה דמי.
 פשוט דשטובה ככריה
 בשאר אפרכין למי, כריה
 טעמא זמא משום דחשיבא,
 מפרש נמי איכו חשכנה
 דלפסיה עליה (לעיל כא).
 ככר זו הקדש. שאמר
 בשלשן הקדש ובלשן קונם
 והוא הדין נמי לא אמרה
 אלא בשלשן קונם (מדרס
 לה. ג' לר"מ שם) קונם ככר
 זה הקדש. בין הוא בין
 חבירו מעל. שרי
 הקדש פסח אכילי גלמא
 (שם). לפיכך. יואיל ויש
 זה מעילה. יש לה
 בשלשן הקדש ובלשן קונם
 וזו עלי הקדש. כיון
 שהיא מעל, עליה דעיה
 שויה הקדש, הוא מעל.
 אם אכל מצינ לשלשן,
 חבירו לא מעל. דלא
 אקרי אלא על עצמו וצני
 פסוהו ויו חלולין (שם).
 לפיכך אין לה פדיון.
 שהוא עמנו אין יכול
 לפדותו לעולם שרי אמר
 על, ולא על אחר, ואמר
 אין יכול לעולם צה (שם).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה
 שלא אוכל משתייהן
 אין מצטרפין.
 ופריך רב פנחס שאני
 שבועות חבירו וחלוקות
 הן לחטאות. פי' סתמא
 בבזית ובכפרש בכל
 שהוא מה שאין כן
 בקונמות לפיכך אין
 מצטרפין: ואקשינן אי
 הכי ר' מאיר תינח
 שבועות משום דחלוקות
 הן לחטאות לפיכך אין
 מצטרפות. אלא בקונמות
 אמאי פטר ר"מ. ואמרין
 איפוך ואימא שבועות
 מצטרפות. פי' האומר
 קונם בשר זה עלי ופת
 זה עלי כזית משניהם
 שז"ה והאוכל את
 אכל נשבע. עליוהן אין
 מצטרפין. ואקשינן אם
 הקונמות חייבין עליוהן בכל
 שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה במשך זה
 ומפת זו עלי קונם. וכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכזית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

תיפשוט דבעי רבא (ב) שבועה שלא אוכל
 (א) ואכל עפר בכמה תפשוט עד דאיכא כזית
 כי קאמרין במידי דבר אכילה קאמרין
 והרי קונמות קונמות נמי כמפרש דמי: אמר
 להו היכן מצינו במדבר ומביא קרבן שזה
 מדבר ומביא קרבן: ולא והרי מגדף מדבר
 ואוסר קאמרין והאי מדבר וחוטא הוא והרי
 נזיר מביא קרבנו על דבורו קאמרין והאי
 מביא קרבן לאשתרווי ליה חמרא הוא
 דקא מיייתי והרי הקדש אוסר לעצמו
 קאמרין והאי אוסר על כל העולם כולו
 הוא הרי קונמות קסבר (ג) אין מעילה בקונמות
 אמר רבא מחלוקת בסתם א"ב במפרש
 דברי הכל בכל שהוא מאי טעמא (א) מפרש
 נמי בכריה דמי ואמר רבא מחלוקת בשלא
 אוכל א"ב בשלא אטעום דברי הכל בכל
 שהוא פשיטא מהו דתימא (ד) ליטעום נמי
 כדאמרי אינשי קמ"ל אמר רב פפא מחלוקת
 בשבועות א"ב אבל בקונמות דברי הכל בכל
 שהוא מאי טעמא קונמות נמי כיון דלא קא
 מדבר שמא דאכילה כדמפרש דמי מיתבי
 ישני קונמות מצטרפין השתי שבועות אין
 מצטרפות ר' מאיר אומר קונמות כשבועות
 ואי סלקא דעתך חייב בכל שהוא למה לי
 לצרף ידאמר אכילה מזו עלי קונם אכילה
 מזו עלי קונם אי הכי אמאי מצטרפות סוף
 סוף זיל להכא ליכא שיעורא וזיל להכא
 ליכא שיעורא דאמר אכילה משתייהן עלי קונם
 דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל
 משתייהן אמאי אין מצטרפות אי
 הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בחלוקת
 חטאות אין מצטרפות אי
 ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב
 פפא לענין מלקות כי תניא
 ההיא לענין קרבן דבעינן שיה פרוטה למימרא
 דסברי רבנן י"ש מעילה בקונמות
 (ה) והתניא ככר זו הקדש ואכילה בין הוא
 בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר
 זו עלי הקדש (ה) (הרי) הוא מעל חבירו
 לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ
 וחכמים

וכהנה צהעלם אחד חדא הוא דמייחייב
 דכולה חדא מעילה דכולהו את המעילה לזמן מרובה ואין נראה
 להניח ראיה משם דהתם לתומא
 תנן ליה שאם נהנה מחזי פרוטה
 וחוזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה
 מנטרף כחילו נהנה כל הפרוטה
 צצת אחת ולא היה צריך לפרש אלא
 דלענין חטאת חלוקה משום דחמיצ
 (ויקרא ה) לאחת מאלה אצל גבי
 מעילה לא חמיצ הכי: **רבינא אמר**
כי קאמר רב פפא למלכות כו'.
 לרצינא נמי טעמא דרצנן דרצנ
 פנחס דמסיק צסמוך וצא רצינא
 לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון
 דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא
 לדצריהס דרצנן קאמר להו דקאמר
 צסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי
 מאיר לרצנן צההיא צצרייתא דמייתי
 מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין
 שבועות לקונמות וצין קונמות
 לצבועות לא טעי מתא:
 וחכמים
 רבנא. רבינא אמר כי אימתר דלרב פפא
 קונמות בכל שהוא למלקות. וכי
 מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב
 קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש